

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 001535 12 Кж
Бања Лука, 24.05.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића, и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог Б.М., због кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката А.М. из Б., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 001535 11 К од 14.02.2012. године, у сједници вијећа којој је присуствовала бранилац оптуженог, а у одсуству уредно обавијештених, републичког тужиоца и оптуженог, донио је 24.05.2012. године,

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Б.М. и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 001535 11 К од 14.02.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 001535 11 К од 14.02.2012. године, оптужени Б.М. је оглашен кривим, због кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године. У изречену казну оптуженом је урачунато вријеме за које је био лишен слободе од 31.07. до 02.08.2010. године.

На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку оптужени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде благовремено је изјавила жалбу бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни. Жалилац предлаже да се побијана пресуда преиначи или укине и одреди одржавање претреса пред овим судом.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложила жалбу и остала код навода и приједлога из жалбе.

Сједница вијећа је одржана у одсуству уредно обавијештених републичког тужиоца и оптуженог, а у складу са одредбом члана 310. став 4. Закона о кривичном поступку.

Разматрајући спис, побијану пресуду у границама побијања жалбом у смислу члана 312. Закона о кривичном поступку ("Службени гласник РС" број 50/03, 111/04, 115/04, 29/07, 68/07, 119/08, 55/09, 80/09, 88/09 и 92/09 - у даљем тексту: ЗКП), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога.

Иако жалба браниоца оптуженог побија пресуду из свих основа прописаних у члану 302. ЗКП, из садржаја ове жалбе произилази да се жалбени приговори односе на мањкавост чињеничне основе побијане пресуде, а коју жалба види у погрешној оцјени доказа оптужбе који су изведени пред првостепеним судом, а слиједом тога и у погрешном коначном закључку пресуде да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци пресуде учинио кривично дјело силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. Жалба заправо излаже критици исказ оштећене М.Ћ., изражавајући сумњу у вјеродостојност овога исказа, јер он није потврђен материјалним доказима оптужбе, а у супротности је и са налазима, прије свега љекара вјештака др В.С., из којег произилази да повреде које је оштећена задобила нису типичне повреде које настају при полном односу. Износећи те приговоре жалба сматра да се у овом случају није радило о обљуби употребом силе, већ о пристанку оштећене на полни однос.

Оцјењујући изнесене приговоре жалбе, овај суд налази да они нису основани. Побијана пресуда је детаљно у образложењу изнијела садржај исказа оштећене с једне, али и исказа свједока Н.Ч. и А.А. с друге стране, и оцјеном тих исказа коју и овај суд сматра правилном извела правилан закључак да је оптужени учинио кривично дјело које му оптужба ставља на терет. Ово због тога, што је оштећена у свом исказу детаљно описала сусрет са оптуженим критичне вечери, одлазак са оптуженим, свједоцима Н.Ч. и А.А. у кућу оптуженог, боравак у кући, одлазак на журку, те поновни долазак у кућу оптуженог са своједоком Н.Ч. Исказ оштећене је потврђен исказом Н.Ч., јер из исказа овог свједока произилази, да је оштећена плакала говорећи да је он (Ч.) вози кући, а оптужени је понављао да је вози његовој кући. Свједок је након краћег времена изашао из куће оптуженог, чуо је галаму из куће оптуженог, а чуо је и када је оштећена викала да хоће кући, изашла је из куће, за њом је изашао и оптужени, видио је када је оптужени сустигао оштећену, ухватио је за руку спречавајући је да иде својој кући.

Свједок А.А., је у свом исказу потврдио да је по повратку из мјеста Р. Н.Ч. зауставио возило на раскрсници у Б.1 и да је тада оштећена говорила да хоће својој кући у Б.2, а да је оптужени Н.Ч. грубо рекао "вози у В.", а када је оштећена поновила да је вози њезиној кући, по сјећању своједока, Н.Ч. је оштећеној рекао "изађи и иди кући таксијем".

Из наведеног произилази да оштећена није добровољно пристала да иде кући оптуженог, а на такав закључак побијане пресуде упућује исказ оштећене да је она оптуженог одгуривала, измицала се, плакала и молила га говорећи му да је трудна и да је пусти, те да ју је оптужени ударио руком у предјелу главе, а све то и по оцјени овога суда упућује на правилан закључак побијане пресуде, да је оптужени оштећену принудио на обљубу употребом силе, а знао је да је оштећена малољетно лице.

Исказима оштећене, као и своједока Н.Ч. и А.А., је првостепени суд основано поклонио вјеру, због чека се жалбени приговори упућени мањкавости чињеничне основе побијане пресуде не могу прихватити. На увјерљивост исказа оштећене у цјелини, указује и онај дио њезиног исказа да је оптуженог раније познавала, да је неколико пута боравила у његовој кући, али да никада с њим није одржавала интимне односе.

Стога и овај суд оцјењује да је побијана пресуда изведене доказе оптужбе (одбрана није ни изводила доказе на главном претресу), правилно оцијенила на начин прописан у одредби члана 287. став 2. ЗКП, те таквом оцјеном, коју и овај суд сматра правилном извела правилан закључак да је оптужени на начин описан у изреци те пресуде учинио кривично дјело силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно је примјењен кривични закон, јер жалба браниоца повреду кривичног закона наводи само као основ побијања пресуде, али не образлаже у чему се ова повреда састоји.

Испитујући побијану пресуду у одлуци о казни, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 2 (двије) године коју побијана пресуда изриче оптуженом у свему примјерена тежини кривичног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело учињено. У мјери изречене казне довољно су дошле до изражаја утврђене олакшавајуће околности на које се пресуда позива у образложењу, а које су оцијењене као особито олакшавајуће и оптуженом изречена казна примјеном одредаба КЗ РС о ублажавању казне. Изреченом казном, а не мањом мјером казне од изречене, моћи ће се остварити сврха кажњавања како са аспекта опште (генералне), тако и посебне (специјалне) превенције, а како је то прописано одредбом члана 28. КЗ РС.

Из свих наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, па је исту ваљало одбити на основу члана 319. ЗКП и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић